

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Lenky Bursíkové a Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupený Mgr. Janem Chmelíkem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 103/27, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2024, č. j. KUUK/135604/2024/DS/Váv, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 4. 2025, č. j. 78 A 9/2024-66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Žatec uznal žalobce vinným z přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění. Poté, co mu byl uložen příkazem ze dne 24. 10. 2022 zákaz řízení všech motorových vozidel, totiž nepožádal o vrácení řidičského oprávnění, a nebyl tedy držitelem řidičského oprávnění pro žádnou skupinu vozidel a v registru řidičů měl vedenou blokaci řidičského oprávnění. Městský úřad žalobci uložil pokutu 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Současně mu uložil povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud měl rozhodnutí žalovaného za plně přezkoumatelné. Přestupek, kterým byl žalobce uznán vinným, lze spáchat i z nedbalosti. Žalobce ve správním řízení svoji obranu vystavěl výlučně na značně obecném tvrzení o tom, že svým jednáním nenaplnil subjektivní stránku přestupku, neboť nevěděl o příkazu ze dne 24. 10. 2022 (resp. o proběhlém dřívějším přestupkovém řízení), kterým mu byl mimo jiné uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, protože řídil motorové vozidlo, ačkoli nebyl držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti.

[5] Podle krajského soudu však ze správního spisu i dokazování provedeného při jednání soudu jednoznačně vyplývá, že příkaz ze dne 24. 10. 2022 mu byl doručen fikcí a nabytí právní moci dne 16. 11. 2022. Žalobce ke svým osobním záležitostem přistupoval s liknavostí a s určitou mírou nedbalosti. Bylo nepochybně v jeho moci, aby spáchání přestupku předešel, a to minimálně tím, že by odpovědně přistupoval k přebírání doručované pošty. O vydání příkazu ze dne 24. 10. 2022 se tudíž mohl a měl dozvědět. Vzhledem k osobním poměrům a okolnostem mohl vydání příkazu i se zákonným důsledkem pozbytí řidičského oprávnění předvídat a očekávat, a tedy o něm vědět mohl a měl. Žalobce si byl vědom toho, že skutek ze dne 20. 9. 2022 řešila Policie ČR s tím, že věc oznámí přestupkovému orgánu, jelikož přestupek nebylo možno vyřešit příkazem na místě. Logicky proto žalobce musel očekávat, že toto oznámení bude mít nějaké konkrétní procesní vyústění a že daná věc bude muset být dříve či později zákonným způsobem uzavřena. Za takové situace tudíž bylo od žalobce krajně nezodpovědné, že se o další průběh věci nijak (relevantně) nezajímal. Pokud tedy žalobce zcela rezignoval na odpovídající zjišťování, jak příslušný správní orgán o skutku ze dne 20. 9. 2022 rozhodl, nejednalo se o okolnost, která by vylučovala jeho odpovědnost za nyní projednávaný přestupek.

[6] Podle judikatury pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž jsou proti němu jakékoliv jiné důkazy. To však podle krajského soudu není žalobcův případ. Že měl žalobce řidičský průkaz nadále u sebe, ač jej měl v zákonem stanovené lhůtě odevzdat, podle krajského soudu neznamená, že by se nemohl dopustit nyní projednávaného přestupku spočívajícího v tom, že řídil motorové vozidlo v provozu na pozemních komunikacích, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel. Krajský soud neshledal, že by žalovaný ve věci postupoval nezákonným způsobem, že by porušil principy presumpce neviny a *in dubio pro reo*, jakož i právo žalobce na obhajobu, jak žalobce zcela obecně vyjmenoval úvodem podané žaloby.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[7] Žalobce (stěžovatel) v kasační stížnosti namítá, že se mu nedostalo očekávané soudní ochrany před bezprecedentním zásahem do jeho osobní sféry. Bylo porušeno právo na zákonné a spravedlivé řízení, zásada presumpce neviny, princip *in dubio pro reo* a právo na obhajobu. Je zde extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními a další vady v procesu dokazování. Krajský soud nevypořádal klíčové žalobní námitky a postupoval

pokračování

v rozporu s ustálenou judikaturou. Závěry krajského soudu nejsou výsledkem volného hodnocení důkazů, ale ničím nepodloženými spekulacemi a domněnkami.

[8] Stěžovatel odmítá, že mohl a měl předpokládat vydání příkazu ze dne 24. 10. 2022 a uložení sankce, se kterou je spojeno pozbytí řidičského oprávnění. Očekával jen, že policisté prověří rozhodné skutečnosti u stěžovatelova praktického lékaře. S oznámením přestupku podle § 74 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), není vždy spojeno zahájení přestupkového řízení, natož uznání viny. Správní orgán může věc odložit podle § 76 přestupkového zákona. Tuto námitku krajský soud nevypořádal. Skutková věta je vadně formulovaná a chybí v ní vyjádření subjektivní stránky přestupku. Popsané jednání není přestupkem, protože žalobce nejednal ani ve formě nevědomé nedbalosti.

[9] Správní orgány byly povinny zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Správní orgány neprovedly, ale ani neoznačily žádný konkrétní důkaz, z jehož obsahu by bylo možno objektivně a mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost učinit spolehlivé zjištění, že stěžovatel dne 28. 2. 2024 vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, že již není držitelem řidičského oprávnění. Rozsudek krajského soudu je založen na extrémním rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními.

[10] Stěžovatel jednal s důvěrou v činnost orgánů veřejné správy na úseku přestupků (Městská policie Žatec) a v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu (Policie ČR). Opakovaně jim, a to i v době bezprostředně předcházející době spáchání údajného přestupku (naposledy dne 3. 2. 2024), předložil kromě jiného platný řidičský průkaz z důvodu, že byl řešen a sankcionován blokovou pokutou za přestupek v dopravě. Žalobce ke dni 28. 2. 2024 fakticky disponoval platným řidičským průkazem, kterým se opakovaně a bez sebemenších pochybností prokazoval ve vztahu k orgánům veřejné moci, a ty jej vždy a bez výhrad akceptovaly. Nemohl se proto v souladu se zásadami formální logiky a zdravého lidského rozumu domnívat a ani předpokládat, že není držitelem řidičského oprávnění, natož že by si měl paradoxně požádat o vrácení řidičského průkazu, když jej měl stále od jeho vydání ve své moci. Touto argumentací se krajský soud nezabýval. Stěžovatel nemusel předkládat na svou obhajobu žádná tvrzení ani důkazy. Krajský soud nesprávně hodnotil předložené potvrzení o uhrazení blokové pokuty ze dne 3. 6. 2024. Stěžovatel se na rozdíl od krajského soudu domnívá, že zachoval potřebnou míru opatrnosti.

[11] Krajský soud nerespektoval judikaturu, podle které nelze úřední záznam považovat za důkazní prostředek podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[12] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že mu byl řádně a v souladu se zákonem doručen příkaz ze dne 24. 10. 2022. Krajský soud nesprávně interpretuje ustanovení o doručování. Doručit fikcí podle § 24 správního řádu lze jen tehdy, pokud adresátovi (stěžovateli) nebylo možno doručit rozhodnutí (příkaz) ani jiným způsobem předvídaným podle § 20 správního řádu. Správní orgány disponovaly ohledně stěžovatele buď samy, nebo prostřednictvím jiných organizačních složek státu celou řadou informací, na jejichž základu bylo možné bez vynaložení většího úsilí a bez zbytečných průtahů zjistit,

kde se stěžovatel fakticky zdržoval a pracoval, tedy kde jej bylo možné zastihnout nejen pro účely doručení rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel je přesvědčen, že příkaz ze dne 24. 10. 2022 nikdy nenabyl právní moci a vykonatelnosti.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil stěžovatelovy námitky za nedůvodné a navrhl, aby NSS kasační stížnosti zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

III.a) Nepřípustné kasační námitky

[14] Kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel je povinen v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Stejně tak jsou podle posledně citovaného ustanovení nepřípustné námitky, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

[15] NSS ze spisu krajského soudu ověřil, že stěžovatel v žalobě neuplatnil námitku, podle které správní orgány měly stěžovateli příkaz ze dne 24. 10. 2022 doručovat na jinou adresu, neboť o stěžovateli disponovaly množstvím informací, ze kterých mohly zjistit, kde se fyzicky zdržoval a pracoval. Stěžovateli nic nebránilo danou námitku uplatnit již v žalobě (to, že mu byl příkaz doručen fikcí na adresu trvalého pobytu uvedenou v evidenci obyvatel, věděl již předtím, než krajský soud při jednání provedl důkaz správním spisem Magistrátu města Most). Tato námitka je nepřípustná.

[16] Namítá-li stěžovatel, že výrok prvostupňového rozhodnutí je vadný, neboť v něm chybí vyjádření subjektivní stránky přestupku, jde i v tomto případě o nepřípustnou námitku, protože nemíří proti odůvodnění napadeného rozsudku. Nad rámec nutného pak NSS uvádí, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že stěžovatel spáchal přestupek z nedbalosti.

[17] Kasační námitky shrnuté shora v bodu [7] (odpovídají námitkám uvedeným v bodech 6 a 7 kasační stížnosti) jsou také nepřípustné, neboť jsou formulovány zcela obecně a není z nich zřejmé, z jakého konkrétního důvodu stěžovatel rozsudek krajského soudu napadá (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2023, č. j. 8 As 163/2021-59).

[18] Ostatně značná obecnost tvrzení je příznačná pro celou kasační stížnost. Rozsáhlé citace judikatury, zákonných ustanovení a prázdné fráze nijak neupnuté ke konkrétním okolnostem projednávané věci nelze považovat za řádné kasační námitky (rozsudky rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Ta kasační tvrzení, která odpovídají judikатурním požadavkům na řádně formulovanou kasační námitku, jsou však nepřijatelná, jak NSS vysvětlí níže.

pokračování

III.b) Přijatelnost kasační stížnosti

[19] O žalobě rozhodl specializovaný samosoudce. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji NSS jako nepřijatelnou. NSS přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS), které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[20] Žádná část kasační argumentace uplatněné v nyní projednávané věci podle NSS přijatelnost kasační stížnosti nezakládá. Kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva.

[21] Napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Krajský soud se v šestnáctistránkovém rozsudku podrobně a pečlivě zabýval všemi uplatněnými námitkami. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, bod 74). NSS připomíná ustálenou judikaturu, podle které soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, bod 41, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, bod 16). NSS rovněž poznamenává, že nesouhlas s odůvodněním napadeného rozsudku nezakládá jeho nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 2. 2024, č. j. 10 As 285/2023-33, bod 22, či ze dne 4. 11. 2025, č. j. 10 As 196/2025-37, bod 14). Namítá-li stěžovatel konkrétně, že krajský soud nereagoval na námitku, podle které stěžovatel jednal s důvěrou v činnost orgánů veřejné správy, není to pravda, neboť krajský soud tuto námitku podrobně vypořádal v bodu 54 napadeného rozsudku.

[22] NSS neshledal ani stěžovatelem namítané pochybení krajského soudu spočívající v nerespektování ustálené judikatury.

[23] Judikatura nezpochybňuje, že obviněný z přestupku má právo zůstat v přestupkovém řízení pasivní a své výhrady proti rozhodnutí o přestupku uplatnit až ve správní žalobě (usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Správní orgán však nemá v řízení o přestupku povinnost domýšlet za obviněného všechny myslitelné varianty skutkového děje a vypořádat se s nimi. Postačí, když odpovědnost za přestupek dovodí mimo rozumnou pochybnost (usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). V soudním řízení

správním se pak uplatní zásada projednací, což znamená, že stěžovatel byl povinen konkrétně tvrdit, na základě jakých skutečností (jakých konkrétních kroků orgánů veřejné moci) dovozoval, že je nadále držitelem platného řidičského oprávnění, a toto své tvrzení prokázat (například rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2013 č. j. 5 Afs 46/2013-28, ze dne 2. 11. 2016, č. j. 6 As 107/2016-52, a ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019-28). Stěžovatel však v souvislosti s touto námitkou poukázal jen na potvrzení o zaplacení blokové pokuty za dopravní přestupek spáchaný dne 3. 2. 2024 ze dne 3. 6. 2024. V takovém případě nelze nic vytknout hodnocení krajského soudu, podle nějž dané potvrzení obsahuje pouze obecnou informaci o úhradě pokuty, ale nijak nesvědčí o tom, že by jej strážníci městské policie na základě dostupných evidencí řádně a v úplnosti lustrovali.

[24] Co se týče stěžejní otázky zavinění v případě přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění v situaci, kdy předchozí správní akt, v jehož důsledku přestupce pozbyl řidičské oprávnění, byl doručen tzv. fikcí, judikatura v první řadě dovodila, že subjektivní stránka daného přestupku může být naplněna i ve formě nevědomé nedbalosti (rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012-33). Není pravda, že řidič není nevědomě nedbalý ve vztahu k přestupku řízení bez řidičského oprávnění jen proto, že mu bylo rozhodnutí, na jehož základu řidičské oprávnění pozbyl (byl mu uložen zákaz činnosti), doručeno fikcí (rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012-55, body 48-55).

[25] Podle rozsudků NSS ze dne 6. 4. 2022, č. j. 6 As 245/2021-27, a ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 As 95/2019-36, „platí, že účastník řízení, který si zásilku dne, kdy nastala fikce doručení, nevyzvedl, byl s jejím obsahem seznámen dnem, kdy fikce doručení nastala, a to bez ohledu na skutečnost, zda byl s jejím obsahem reálně seznámen či nikoli“. Je totiž „na odpovědnosti každé osoby, aby ve svém vlastním zájmu zajistila, že jí na takto určenou adresu bude možno doručovat a že si doručované písemnosti bude přebírat (shodně k tomu srovnaj nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13). Jinak by se totiž vystavila riziku, že se její nečinnost negativním způsobem promítne do výsledku vedeného řízení, jako k tomu došlo i v nyní posuzované věci. Shora citovaná právní úprava tak akcentuje odpovědnost účastníka řízení za to, aby si zajistil přebírání písemností na evidované adrese, resp. aby označil a nahlásil jinou kontaktní adresu pro doručování, neboť v opačném případě se vystavuje rizikům spojeným s nastalou fikcí doručení jdoucím plně k jeho tíži.“ NSS proto uzavřel, že i v případě, že je rozhodnutí doručeno fikcí, jedná řidič, který i přes pozastavení řidičského oprávnění řídí motorové vozidlo, v nevědomé nedbalosti, neboť ke svým osobním záležitostem přistupoval s liknavostí a s určitou mírou nedbalosti.

[26] Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny současně dva znaky (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008-66). Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

[27] Pro závěr, že pachatel měl a mohl vědět o tom, že řídí bez řidičského průkazu, je třeba mít najisto postaveno, že pachateli bylo rozhodnutí ukládající tuto sankci řádně doručeno. Právě skutečnost, že se vlivem své nedostatečné opatrnosti s tímto

pokračování

rozhodnutím nemohl fakticky seznámit, ačkoli by při zachování obecně uznávané míry opatrnosti měl, může vést k závěru o nevědomé nedbalosti při spáchání přestupku. Pro konstatování nevědomé nedbalosti však musí být splněno i subjektivní kritérium nedbalosti, které spočívá v míře opatrnosti, kterou je schopen vynaložit pachatel v konkrétním případě. Při posuzování subjektivní míry opatrnosti je třeba zvažovat jednak vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele (vzdělání, kvalifikace, obecné i speciální zkušenosti, inteligence, postavení v zaměstnání apod.) a jednak okolnosti konkrétního případu, ať už existují nezávisle na pachateli, nebo jsou jím vyvolané (rozsudek NSS č. j. 1 As 150/2012-33).

[28] Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud postupoval plně v souladu s citovanou judikaturou. Na základě správního spisu a dokazování doplněného v řízení před soudem uzavřel, že příkaz ze dne 24. 10. 2022 byl stěžovateli řádně doručen fikcí. Pokud si stěžovatel své osobní poměry neupravil tak, aby se s příkazem fakticky seznámil, jde jen o jeho liknavost, která jde plně k jeho tíži. Krajský soud též uzavřel, že okolnosti projednávaného případu svědčí i o naplnění subjektivního kritéria nedbalosti. Bylo totiž prokázáno, že stěžovatel si byl vědom „problému“ spojeného s řízením bez platného posudku o zdravotní způsobilosti. Byl si též vědom toho, že policie oznámila toto jednání přestupkovému orgánu. Krajský soud správně uvedl, že pokud se stěžovatel nezajímal o výsledek tohoto řízení (ať už byl jakýkoli – na rozdíl od stěžovatele NSS konstatuje, že je bez významu, zda byla věc odložena, či vydáno rozhodnutí o přestupku – patřičnou míru zájmu o vlastní věci je nutno pro vyloučení nedbalosti zachovat vždy), jednal nedbale.

[29] Stejně tak krajský soud plně respektoval závěry judikatury, podle které úřední záznam o spáchání přestupku nemůže být jediným důkazem, na jehož základu lze uznat podezřelého vinným ze spáchání přestupku (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS). S ohledem na obsah správního spisu (v němž jsou kromě úředního záznamu obsaženy i další důkazy, na jejichž základu městský úřad vydal prvostupňové rozhodnutí) krajský soud správně konstatoval, že situace řešená v citované judikatuře není stěžovatelův případ (stěžovatel nebyl uznán vinným pouze na základě úředního záznamu).

IV. Závěr a náklady řízení

[30] NSS s ohledem na výše uvedené dle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[31] Při rozhodování o nákladech řízení vycházel z usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému, který by jinak toto právo měl, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2026

Eva Šonková
předsedkyně senátu